Govor Ljubušaka generala Vjekoslava 'Maksa' Luburića Hrvatima za 10. Travnja 1968.

travnja 10, 2017

Draga hrvatska braćo. Što je značio Deseti Travnja sa političkog stanovišta za hrvatski narod, to smo čuli mnogo puta. Malo je Hrvata koji godine tisuću devet stotina šesdeset osme za Deseti Travnja neće praviti sami u sebi svoju vlastitu analizu. Čine to oni koji su državu stvarali a i oni koji su je obarali, pa da skupa s nama postanu roblje. Hrvati su stvorili ne samo svoje stanovište, nego su u Domovini i u Emigraciji nastojali staviti na papir i svoje dojmove, uspomene, doživljaje ali i dokumente o onome što su napravili i što nisu dospijeli napraviti. Preveliki je to događaj a da bi se mogao samo prešutiti. Zato ga nastojmo i prikazati onako kako nama konvenira, kako bi ga mi željeli vidjeti. Htijeli bi opravdati sebe, kao ljudi, kao grupe, stranke, organizacije i ideologije kako bi za svu povijest ostalo što više dokumenata; jer Deseti je Travnja jedna prekretnica od sudbonosne važnosti, te mi tu prekretnicu možemo prikazati na jedan ili drugi naćin, ali ju ne možemo zanijekati.

Pokušat ću dati jedan prikaz hrvatske tragedije koju je proživljavao mali hrvatski čovjek. Ono što je on doživio, ne kao jedan događaj, kojega su donijeli i odnijeli vjetrovi povijesti, dobra i zla sudbina, kao jedan od tolikih ratnih zbivanja, nego nešto što je svaki hrvatski čovjek osjetio na svojoj vlastitoj koži, na svojemu tijelu, na svome životu, na životu svoje djece, očeva, na svojem imanju, jednom riječu i na svojoj vlastitoj sudbini. Ovakovih osobnih događaji uvijek su bili odlučujući, sudbonosniji, jer se nisu mogli niti zaboraviti niti mimoići, nego su bili čvrsto vezani uz čovjeka kao dio njega samoga.

Potreba Desetog Travnja! Svi smo mi osjećali potrebu Desetog Travnja, mi koji smo na školama slušali o tome da su nas srpski opančari oslobodili na Kajmačalanu, (Nije najjasnije, ali mislim da je general tako nešto rekao. Mo. Otporaš./kamenjar.com) na Crnom Vrhu, na Solunskom frontu. Mi koji smo kao djeca dobivali ćuške i batine, kojima se je vrijeđao nacionalni ponos, kojima se je govorilo da nismo narod nego neka nesvijesna smjesa, koju su, eto, oni oslobodili, kojima su dali ime, državu, kralja, slobodu i svrhu života.

Nama koji smo bili vješani radi bilo kakva dizanja glasa, radi bilo kakvoga čina, radi najmanje oporbe. Nama koji nismo imali prošlosti, koji nismo imali sadašnjosti, kojima je stavljena u izgled tamna budućnost. Osjećali smo svijestno potrebu jednog Desetog Travnja, pa makar nas koštalo i sama života.

Potrebu Desetoga Travnja osjećali su i naši očevi koji su se borili za vrijeme rata na tuđim frontovima, dobivali bitke i gubili ratove. Osjećali su potrebu da dođe jedan dan kada bi ginuli za svoje vlastite ideale, za svoju sadašnjost, za budućnost svoje djece. Tu su potrebu osjećali svi koji nisu izgubili ljudskog dostojanstva, koji se nisu mogli pomiriti sa mišlju da smo nesposobni umarati za sebe, na svojim ognjištima za svoje, za budućnost svoje Domovine i svoje vlastite djece. Potrebu su osjećale naše herojske Majke koje su radi Hrvatske izgubile muževe, našle se kao moja Majka sa čoporom malene dječice, bez imetka, bez službe, bez penzije, progonjeni i sa teškom uspomenom pred očima. Srbi su nam pred ulaskom u (kuću) ubili oca. (Ovdje ima jedna mala pauza ganutljivosti, po svoj prilici general je pri izgovoru ovih riječi bio emicionalan. Mo, Otporaš.) Izmrcvarili su ga, prebili i Boga u njemu, kako su znali reći, zatim ga na sami Božić bacilli u podrum i polili vodom da ujutru osvane kao skup smrznuti ostataka tijela jednog snažnog, mladog, čestitog i poznatog čovjeka, samo zato što je bio Hrvat. Što je mogla misliti moja Majka, što smo mogli misliti mi mala dječica, naši susjedi i sugrađani, naša rodbina, koji su sve to promatrali sa jednim pritajnim buntovničkim mirom. Nije se radilo o tome dali bi ili nebi udarili po njima, po onima koji su nam otimali granice, nego se radilo o tome kada će to biti!

Osjećali su potrebu Desetog Travnja oni seljaci koji su bili ne samo pokradeni, prevareni, osramoćeni, nego čak i batinani. U sjevernim krajevima Hrvatske se batinalo i misli se da je preko pola milijuna odraslih osoba formalno bilo povaljeno i dobivalo batine, kao što se je u stara vremena radilo sa zločincima i tatima. U južnim krajevima i posebno u Bosni i Hercegovini ljudi su jednostavno bili ubijani. Bilo je i nestalo stranaka, vođa i ideologija, ali u svim režimima uvijek su bili na javi batinaši. Bilo je i nestalo detalja ali je ostalo uvjerenje kod svih Hrvata da je potreban jedan novi, JEDAN DESETI TRAVNJA!, jedan novi dan slobode, časti i ponosa. I on je došao možda kada su mnogo vjerovali da je vrlo i vrlo daleko!

Recimo nekoliko riječi o radosti Desetoga Travnja. Mrtva Radića hrvatski je narod odpravio na Mirogoj sa vjerom da će se ispuniti njegova zadnja želja i oporuka: "Nikada više u Beograd"! Čak su i predstavnici prečanskih Srba, tj, Srba i pravoslavaca s ovu stranu zemunskog mosta, jasno i glasno govorili da Jugoslaviju treba uništiti i da treba stvoriti Hrvatsku Državu. Nisu to bili samo Vojvođanski Srbi koji su se sramili svojeg srpskog podrijetla, nego i najveći batanaš svih vremena Svetozar Pribičević, koji je stvorio Jugoslaviju a i izumio batine da tu Jugoslaviju održi na životu. Ni on nije dosta veliki Srbijanac, zato jer je bio Srbin ali ne Srbin iz Srbije. U Hrvatskoj je nestalo stranaka i počela se stvarati Hrvatska, jednostavno HRVATSKA! Cijeli je narod bio u hrvtaskom pokretu, pokretu za oslobođenje. Dok je narod skupljao stare kubure i oštrio handžare, političari su i opet tepali (ili možda pretresali, mo) o miru, o deklaracijama, o novim reformama, o novim pregovorima, o novim sporazumima, o novoj, tobože, boljoj Jugoslaviji.

Iz emigracije su se vratili hrvatski neumrli književnik, i pjesnik, i državnik, i borac Mile Budak, najveći junak hrvatskog oslobodilačkog rata Jure Francetić, vratili su se zato jer nisu mogli izdržati nakon marsailleskog atentata talijanske policije i njeno šurovanje sa beogradskim agentima. Poglavnik i Ustaše bili su internirani. Tobože nama skoline i prijateljske Njemačke morao je bježati Andrija Artuković u Francusku da spasi goli život pred novim manevrima novog srpskog gazde Milana Stojadinovića. Mađarska koja je znala gospodski s nama postupati, ali je i sama bila uz duvar prislonjena, morala je internirati sve Ustaše i skorom sve Hrvate. Svaki put kad je Stojadinović išao vlakom iz Beograda u Beč i Belgiju preko ove zemlje, svi su, pa i bogalji hrvatskog podrijetla, biti internirani, i svaki su, i bogalji, i žene, i djeca čuvani sa pet i šet oružnika. Pa ipak, čim je ratna huka stigla blizu nama, sav se narod digao, sav, kao jedan, u svim hrvatskim pokrajinama. Pokazalo se da nismo tamburaši, da nismo zaboravili uvrijede, patnje i prolivene krvi, da nism zaboravili ni želje svoje. Nestalo je te nakazne Jugoslavije za nekoliko dana, a njena vojaska nije pružila jednu jedinu bitku, koja bi ostala zabilježena u analima ratnih dogodovština.

Prvi su pušku bacilli oni koji su najviše o ratu govorili. Hrvati je nisu bacali nego je prihvaćali. Nestalo je stranaka, nestalo starih zadjevica, nije se govorili čak ni o hrvtaskim izdajicama. Sve je to bilo kolosalno, sve je to bilo monumentalno, veličanstveno! Sve je to izgledalo kao jedan jedinstveni orkan koji je elimentarnom snagom pomeo Jugoslaviju a donio slobodu. Sada smo imali svoju državu, imali svoju pušku na svome ramenu, a nitko se od nas nije jedva ni brinuo zato da bi imali svoje pare u svome džepu. Vreće sa dinarima, sa onim mrskim srpskim dinarima, su bile stavljane na lomaču. Svi smo gledali na DRINU, na našu DRINU!, kako bi stvorili svoju snažnu branu; svi smo sanjali o novom hrvatskom preporodu, novoj sreći i miru, i slavi razbora i izgradnje kulturnog uspona i gospodarskog dizanja, i svi smo u snu gledali veliku Hrvatsku sa sretnim Hrvatima i dobrom odnosu sa svim svojim susjedima.

Na Markovu Trgu je izgledalo je kao u košnici, (vacuum, mo) a na Dvoru kod Poglavara, dolazili su jedni drugima uglednih Hrvata svih orijentacija. Dolazile su deputacije, grupe i organizacije najrazličitije vrsti: profesori, tehničari, inžinjeri, svećenici, županci, vojnici, ljudi, muževi, žene, djeca, iz svih kutova domovine stizali su sa svojim molbama, žalbama, prijedlozima, i nekada samo zato da se uvjere da smo zaista tu, svoji na svome. Lijesovi (Svijetnjaci,vatra,mo) su gorijeli na svim planinama. Veselje je bilo u sred srca svih Hrvata. Hrvatske se zastave vijorile, glazba svirala, kolo igralo. (Mnogi se Hrvati još i danas sjećaju slave, veselja, glazbe i razdraganosti

Studenci: Život i smrt braće, ali i smrt majke obavijeni misterijom

Facebook

Pretraži ovaj blog

Pretraži ovaj blog Traži

Skokni na:

Mi na fejsu
Šuplja Stina
Kašče
Grad Ljubuški
Radio Ljubuški
Ljubuški IKS Portal

Hrvata obnovljenjem Hrvatske Države u obliku RH u svibnju 1990 godine. Takvo je veselje bilo – i još veličanstvenije – Desetog Travnja 1941., mo) Žuljave ruke i opet su, nakon slave, uhvatile plug i motiku. I Bog je bio dao najveću žetvu koju je narod pamtio zadnjih godina. Božiji blagoslov je bio vidljiv; da, radilo smo za sebe, govorili su naši stariji. Mladež je počela stizati u vojarne, na svaku pušku bilo je sto kandidata, na svaku odoru tisuću. U okolici Zagreba počeli smo zidati nova i moderna radnička naselja. Tisuće rukupisa i originala knjiga odjednom je bilo izvučeno iz ladica, skrovišta i tavana. Naši su intelektulci stvarali ali ih nisu mogli tiskati u ropstvu svoja djela, kao što mnoge životinje instiktivno ubijaju svoju mladež u kavezima i iza rešetaka. Oni su trebali slobode i u slobidi književnici bi stvarali, kao što su se životinje slobodno u slobodi kotile. Mladost je gledala vedro u budućnost, očevi su zadovoljno pristupili svojem uredu, plugu, motiki, čekiću i svojoj struki. Iako smo živjeli u ratu, i ako smo bili tako svijestni da je rat težak; gledali smo vedro, jer ako bi trebali umirati, znamo zašto bi to činili. Ta živjela je Hrvatska Država iako nije bila ni sasma svoja, ni velika kokovu smo htijeli, nije bila kakovu smo željeli, ni kakovu smo zaslužili. Vedro smo gledali u svoju budućnost. Bila je to velika radost koju se rijetko kroz stoljeća osjeti. Nikada tu radost zaboraviti neće oni koji su je jednom, samo jednom osjetili. Netko je negdje napisao da je to bio Delirij Desetog Travnja. Stoljećima smo ga očekivali i ima nešto u toj tvrdnij da je to bio pravi, pravcati Delirij. Jedna velika duhovna gozba, jedno neograničeno veselje koje može samo rob osjetiti kada on postane sretan i slobodan.

I onda dolazi: "Đurđev danak hajdučki sastanak". Govorio sam o tome što sam osobno proživljavao. Neće biti zgorega da ovo dobro poslušaju i oni koji u emigraciji čeprkaju po prošlošću, traže krivce, krivce hrvtakse tragedije, ali uvijek tako, samo tako, da sebe prikažu pametnima, dobrima i hrabrima, a ostale zlima, ludima i kukavicama. Onih prvih dana naše sreće, bio sam na službi na Markovu Trgu, bilo kao osobna straža držvanog Poglavara, bilo kao organizator Poglavnikove sigurnosne službe i uopće naše vojne organizacije. Kako ja tako su i drugi sanjali o tome da nakon mnogo godina emigracije vidim moje, ali daleko je bio Ljubuški a posla previše. I baš kada sam mislio nekako skočiti da vidim moju dobru staricu i posjetim grob oca u Trebinju, gdje je ležao, da zagrlim braću i sestre, vidim stare prijatelje i moj kamen; dođe nam vijest da je u hrvatskom selu u Hrvatskom Blagaju na Kordunu zaklana jedna naša obitelj. Još nismo imali ni vozila nego smo rekvirirali jedan taksi u pratnji dvoje Ustaša i jednog civila, otišli smo da vidimo što se je dogodilo. Istina, čuli smo bili o poklanim i popaljenim Ilićima kraj Mostara i drugim zločinima. Mislili smo da je to jedan od nekontroliranih događaja koje svaki rat sa sobom donese. Jednostavno smo htjeli zaboraviti prošlost, i osobno sam želio na grobu moga dobroga oca reći da opraštamo njegovim ubojicama, da je naša budućnost najveće zadovoljstvo za sve patnje i sve tegobe prošlosti.

Događaji u Hrvatskom Blagaju, koji će biti poznati svima iz onih krajeva, vjerojatno i nekom od Vas koji ćete ove moje riječi čuti, pomutio je red mojih milsli, mojih i mojih prijatelja. S tim mukama i mislima stigli smo u selo i već našli uznemirene ljude. Oca i Majku su priklali i oni su umrli, a za malu curicu je se dogodilo nešto posebno. Njoj je bila namjenjena posebna smrt. Izvukli su je iz rijeke sa prerezanim grlom ali je još živila i moga je reći i jasno pokazati prstom na one koji su je priklali. Bili su to domaći Srbi, seljani, koji su donosili u mlin svoje žito, čija su se djeca igrala sa malom mlinarovom dok se je žito mljelo. Nije se moglo ni misliti na neku osobnu osvetu i na

imovinske i druge razlike. Bila je to siromašna i skromna obitelj, koja nikada s nikim nije imala nikakovih razlika, koja se nije isticala ni na vjerskom, ni gospodarskom, ni nacionalnom ni društvenom životu. Puka sirotinja koja je od zore do mraka radila da može zaraditi koru kruha. Skoro bijeda i mizerija, pa ipak, tu je ležala mala curica kojih 6 godina preklana grkljana. Seljani su nam pričali da je sve bilo mirno dok nisu stigli neki popovi i učitelji, te da se u školi održao sastanak domaćih pravoslavaca, koji, čim je slijedilo veselje "Đurđev danak", i pred zoru se čula pjevati ona stara četnička pjesma: "Spremite se sprepite, četnici". Kada je orgija svršila, kićeno je društvo otišlo do kućanova mlina (Radi se o obitelji Jose Mravunca, mlinara na rijeci Korana, koju su srpski četnici u noći 5/6 svibnja 1941. jednostavno zaklali; dakle, ni puna četiri tjedna od Proglašenja NDH Desetog Travnja. Koliko se još i danas zna da toj hrvatskoj mučeničkoj obitelji još nitko nije podigao spomenik. Mo. Otporaš.) i dovršilo orgiju u krvi jedne male i skromne hrvatske siromašne obitelji. To je bilo ritualno posvećenje nove epohe u duhu starih navada izraženih u obliku: "Đurđev danak, hajdučki sastanak".

Iz Zagreba su stigli jedna grupa mladih pravnika, nekih .svršeni drugih mozgova i među njima poznati .predvodnici zagrebačkog sveušilišta. Bili su to svima poznati: Grga Heljz, Joso Rukavina, Juka Majić, Ras Raspudić, možda još kojih čijih imena se nesjećam. Dalazili su da istraže čisti zločin. Mladi pravnici su gledali tijela preklane obitelji male mlinarove kćerkice. Nešto se događa što nije bilo u našim predviđanjima, što nije uopće bilo shvatljivo našem mentalnom sistemu. Zagreb je još bio pun radosti, planova, sanja, vojnih i civilnih mimohoda. Svi smo htjeli saviti obiteljsko gnjijezdo, imati sinova i kćeri, da Hrvatska bude slobodna, da bude sretna. Kako smo rekli da od dobra roda ostane poroda. Svi smo počeli gledati gdje bi našli sreće. Počeli smo kupovati cvijeće i nositi curama kao izraze naših ljubavi. Svi smo htjeli ići u kazalište, uživati u stvaranju, u izgradnji, ići u crkvu, dati hvalu Gospodaru neba na miru, na plodovima i tekovinama Desetoga Travnja! Htjeli smo opraštati, učiti. Htjeli smo napraviti Hrvatsku lijepom, plodnom, sretnom, sigurnom! Htjeli smo biti velikodušni! I što je to sada što naše oči gledaju u jednom malom selu nedaleko od samog hrvatskog glavnog grada! Oni koji su bili u Zagrebu, pomalo smo već bili vjerovali da su uveličane one prve vijesti koje su nam stizale . sa granica .sa DRINE. Stajali smo svi kao zapanjeni. Veselje Desetoga Travnja je bilo pomućeno, a uz zvuke "Spremite se spremite, četnici" i na "Đurđev danak", i tu smo bili suočeni sa događajima koji su bili kao "kodni znak", kao navala za kasnije huke i krvi u koju smo bili ugurani, i kasnije genecida sve do Bleiburga i propasti Hrvatske Države.

Malo zatim počele su stizati crne vijesti iz drugih krajeva. Zapovijednik Ustaške Obrane, povratnik i stari borac Mijo Babić, pada junački u Hercegovini sa nekoliko svojih drugova. Legendarni Jure Francetić i Ranko Boban jure prema DRINI. Naš junački Ibrahima vitez Pijanić organizira miliciju. Lički junak Juco Rukavina brzo skuplja vojsku i juri prema Kninu. Mene je zapalo ići na tromeđu: Prosor, Korduna, Like, Krbave i zapadne Bosne. Tu sam već bio našao nezaboravne Krajišnike: junaka Alu Humamovića iz Cazina, poručnika Envera Kapetanovića iz Bihaća, koji su okupljali ljude Krajišnike i išli u pomoć prema Kulen Vakufu gdje su gorili dvori kasnijega predsjednika Hrvatske Vlade Džafer bega Kulenovića, a crkva u Krnjevuši je još smrdila po zapaljenom mesu svojega župnika. Junak iz Like Matijević ostavio je sinovca Miru koji je tada već prikupljao preživjele i išao u borbu. Od Oštrelja su četnici opkolili dopukovnika Domobranskog Matkovića koji je išao da primiri Hrvate i zaštiti Srbe. Supruga mu je bila

srpkinja a on je bio jugoslavenski orijentiran. Pa ipak su ga zaklali. Iz Gradčaca su stizali preživjeli Kardumi i drugi. U donjem Vakufu je već bila proglašena velika Srbija i talijanski kamioni dok su prebacivali četnike s jedne strane na drugu, a smetali kretanje Hrvatskih Oružanih Snaga. U Korenici s Hrvatima su punili jame i navještavali radost istrebljenja. Zato se i zove Titova Korenica! Vojvoda Mane Rokvić već se hvalio da živog Hrvata neće tu ostati da pripovjeda šta se dogodilo.

Kada sam stigao u Zagreb pun ušiju, gube i svraba, da tražim oružje, jer su na prema nama stajali kompletne jedinice sastavljene od Srba, predvođene od častnika, profesionalnih častnika i vojvoda i obskrbljeni od Talijana, sažaljavali su me, savjetovali da odmorim živce, jer da je rat svršio, da ne može biti vojničkih jedinica, da je to sve skupa glupo, te da je to stvar policijskih mjera, ako bi nešto zaista bilo; jer da je rat svršio. Da, jedan rat je bio svršio a drugi tek bio počeo.

Tada se počelo pjevati: “Crven je Istok i Zapad”. Kada smo opkolili u Velebitu jedan četnički logor i uz pomoć lugara nečujno stigli do njih, našli smo nekih pedesetak ljudi, četnika, u šubarama sa redenicima, sa četničkim i kraljevskim kokardama, kako uče pjevati onu komunističku: “Crven je Istok i Zapad, crven je Sjever i Jug”. Njemačka i Rusija već su bile u ratu. Dok smo se naganjali sa četnicima i nastojali organizirati domaće milicije i zaštiti naša sela i živalj i njihov imetak, dotle se i dogodilo nešto što je davalo jedan drugi biljeg onome “hajdučkom sastanku” kakovog smo upoznali u malom selu u Hrvatskom Blagaju. Domaći lugari su prepoznali ujedno komesare, i jedan poznati komunista iz Gospića. Isti je to bio sve elemenat, ista mržnja, iste metode, ali drugo vodstvo! Druga je bila dimenzija sukoba. Tada smo po prvi puta čuli nova, nova druga imena kasnije, koja su iskrsnula na Kordunu, jer su Vlasi već napadali i četnici iz prkosa, ali su im na čelu bili komesari i komandanti iz Zagreba i Karlovca.

Hrvatska je Država bila naslijedila od Banovine jedan logor u Kerestincu kraj Zagreba kojega je čuvala Mačekova seljačka Zaštita i zagrebački policajci. U tome logoru su bili trenirani mnogi poznati hrvatski komunisti. Bili su se ugojili u logoru jer su im obitelji donosili hranu, gdje su sasma bezbrižno igrali karte, čitali knjige i novine, rugali se Mačekovoj Zaštiti, koja je sa istim odorama i škrlatima ostala ih čuvati skupa sa starim zagrebačkim policajcima, tu buduću elitu gerile na Kordunu. Komunisti su napali bezbrižne čuvare, ubili ih i ranili nekoliko od njih, uzeli im oružje i odšetali se na kolodvor. Slučajno sam onoga časa boravio na Markovom Trgu i odmah pošao sa drugima za njima u potjeru. Rekli su, govorili ljudi, da ih je zemlja progutala, iako smo neke pohvatali, nakon mnogo nastojanja, mnogo žrtava i borbe.

Dok nije izbio rat između Njemačke i Rusije, između Hitlera i Staljina, hrvatski komunisti nisu pokazivali mnogo interesa za ono što se je oko njih događalo; osim što su i sami bili prisutni kod razoružavanja jugoslavenske vojske i skrivanja oružja za budućnost. Ali onoga časa kada je Rusija ušla u rat, pokrenula se i misterijozna mašina komunističke partije Jugoslavije, te tako i njena hrvatska sekcija. Dok nije bilo tih ideoloških razloga, sve je bilo u redu i postajalo je uvjerenje da neće biti poteškoća s njima, jer Jugoslavija je i njima kosti lomila, ubijala ih, i zatvarala ih, pa nije bilo razloga da ju brane, a niti da napadaju svoju vlastitu zemlju, to jest Hrvatsku. Tek tada smo došli do gorkih spoznaja da su nad hrvatskom sekcijom vladali Titini ljudi,

većinom hrvatski Srbi a ne Hrvati komunisti, koji nisu imalo skoro nikakova upliva u vodstvu partije.

Tu je bio već, ne samo njemačko/ruski rat, nego hrvatsko/srpski rat, u kojem su hrvatski komunisti bili na srpskoj strani. To su povijesne činjenice koje možemo žaliti, ali ne i ignorirati. Za hrvatski komunista i pod uticajem, i opet stranački, ideoloških i osobnih razloga, otišli su u šumu i neki predstavnici Radićeve Seljačke Stranke i za njima mnogi domobranski viši častnici i potom mnogi hrvatski politički neinteresiranih ljudi. Bili smo već u ratu protiv, ne samo četnika, partizana, Rusije, nego, nažalost, i protiv Amerike i Engleske, to jest zapadnih saveznika. Bili smo, dakle, u ratu Hrvati protiv Hrvata i Hrvatska Država protiv u šumi stvarane nove druge srbokomunističke Jugoslavije.

Nije ovdje mjesta ni vremena za analuzu dublju i širu. Mnogi ste od Vas bili borci i drugi ste bili žrtve te borbe, pa Vam je poznato. Vojvode su zamjenili komesari i razne Đorđeviće, Đujiće i Đurišiće, razni Koče Popovići i Aleksandri Rankovići i Milovani Đilasi. Kao što su tisuću devt stotina i osamnaeste godine (1918) pokrili prostotu sa besvijesnim i prodanim pripadnicima jugoslavenskog odbora; godine tisuću devet stotina četrdeset i pete, (1945) danima Tragedije na Bleiburgu, Hrvatska je Seljačka Stranka dala Bana Subašića i svoju projugslavensku i ljevičarsku ekipu koja je Hrvatskoj dala problematičnu slavu, da Hrvat Tito vlada tom monstruoznom drugom Jugoslavijom u ime "bratstva i jedinstva", u ime proleterske revolucije i pobjede jednog monstruoznog saveza, između komunista i kapitalista, čije posljedice zapad tek sada počima plaćati u jednom terminu diljem svijeta. U vrtlogu suludog klanja i odmazde pala je i naša mlad Država Hrvatska a ustalila se na vlasti komunistička partija. Tu, komunističku diktaturu, tu, ludu Jugoslaviju, služili su uvijek oni isti prodani Hrvati koji su služili Aleksandra i njegovu diktaturu, koja je vješala ne samo nacionaliste nego i komuniste.

Kada se plaća slugu ne pita se odakle je i šta je, jer je Beogradu uvijek potrebno imati nekoliko tih smokovih listova da pokrije sramotu i prostotu pred hrvatskim narodom u slobdnom svijetu. Vidimo danas u Vietnamu kako Amerika plaća svoje slabe račune. Vidimo na cijelom svijetu što se događa i svi pomalo sa strahom mislimo, ne samo na komunistički blok u Europi, na Rusiju, nego i na Kinu od osam stotina milijuna robova, u posjedu kod kojih se nalazi i atomska bomba. Vidimo gdje se dižu crnci koji najavljuju rat svim bjelcima. Vidimo student svih zemalja kako traže nešto iako ne znaju točno što. Iza svega toga stoji planifikatori, stratezi, učenjaci i dijalektičari komunističkoga bloka, pa makar on bio podijeljen, makar drugačije gledao na raspodijelu plijena koji im je pao u ruke i na taktiku sprovođenje svjetske crvene revolucije. Vidimo jasnu dekadenciju svijeta zapada, i vidimo da su i ponosni rimski pape morali primate krvnike kao nekada ambasadore barbarskih zavojevača.

Promijenila su se vremena; i iz podzemlja su izišli agenti, špijuni, Azevi, vođe i zapovjednici i prešli u salone Vatikana, engleskog dvora, američke Bijele kuće i u dvoranu ujedinjenih naroda. Oni su tu. Dobar dio područja kugle zemaljske, dobar dio, veći dio stanovništva, sirovina, materijalnih dobara, stratežkih točaka, tehničkih sredstava, nalazi se u rukama toga komunističkog bloka. Svjetska je revolucija tu, neki to vide ali neće da kažu. Drugi to kažu i ostaju obilježeni kao klerofašisti, kao nacisti, kao budale i

patološki tipovi, kao militaristi, ili po onom hrvatskom: RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU!

Komunizam je pokazao svoje pravo lice. Pobio je jedne, zastrašio druge, zarobio treće, ali i probudio četvrte od kojih su mnogi bili borci za komunizam! Mnogi su zaista mislili da će im komunizam donijeti mira, socijalnog napredka, blagostanja i prava. Eto toga je u Tibetu, malom Tibetu zavladala moćna i velika Kina. U Mađarskoj, komunističkoj Mađarskoj na silu Rusija, u Čehoslovačkoj vladaju Česi, u Jugoslaviji je ustaljen srbokomunizam. Mađarska je revolucija dokazala da nije isto biti mađarski komunista i jednostavno biti ruski vojnik, iako ne komunista, koji bi se borio za rusku imperiju. Kada su mnogi progledali ali je bilo donekle kasno. Donekle ali ne sasma.

Isto kao i u Jugoslaviji gdje su hrvatski komunisti, pa i mnogi zaista uvjereni komunisti/ idealisti, a ne oportunisti i komunisti iz nužde, došli do uvjerenja da nije dosta biti partizan, komunista i Jugoslaven. Treba biti srbokomunista, treba slaviti svetoga Savu, biti (komunista, mo) svetoga komunizma, biti pandur Rankovića protiv svojeg vlastitog naroda.

Pokrenili su se i drugi: Makedonci, Slovenci, Albanci, Crnogorci, mađarske i druge manjine. Pokrenuli su se i Crnogoci, pa čak i neki Srbi i to posebno u Hrvtskoj. Kao što su nekada mnogi Srbi prema priznanju samog Pribičevića, (Svetozara, mo) plakali za Austrijom nakon tisuću devet stotina osamnaeste (1918) godine, bilo je hrvatskih Srba koji su počeli dolaziti do osvjedočenja da im je mjesto među onima gdje su se rodili, gdje mogu biti Srbi ali kao Nikola Tesla, smatrati se hrvatskim rodoljubom. Tako je došlo do kulminacije toga uvjerenja da je među podpisnicima poznate deklaracije u obrani hrvatskog jezika i prava hrvatskog naroda, bilo ne samo polovica od njih članova komunističke partije, nego i sedam (7) hrvatskih pravoslavaca.

To je, dakle, bio novi hrvatski preporod na pomolu. Od osvjedočenja nije daleko akcija. Kada su profesori dali znak, tisuće je već bivših partizana u Istri i Dalmaciji bio sit "bratstva i jedinstva" i zuluma iz Srbije doseljenih Srba, koji su mnogi u četitri oka rekli da nisu komunisti, ali da je potrebna čvrsta ruka srbokomunista, da uz blagoslov, eventualno crkve, osigura život Jugoslaviji, gdje bi oni, Srbi iz Srbije uživali. To je bilo previše! Pokrenuli su se radnici i seljaci, profesori i učeni. Narod je odjednom izgubio strah. Drmala se Jugoslavija! To je dovelo partiju i Tita do odstranjenja Rankovića, iako je Tito bio Rankovićevac broj jedan, kao i Ranković Titovac broj jedan.

Pokrivanje sramote vrši se tobože reformama a gubitke u ekonomiji, zajmovima i darovima glupog zapada. Radnici koji moraju ići zaraditi koru kruha, i turisti koji dolaze u Hrvatsku Dalmaciju, pune kase Titove družine, ali idejno je Jugoslavija već pala. To vide ostali i to vide i oni sami. Neće ju spasiti magla nekih tobože novih struktura federacija i konfederacija, kao što nije spasilo ni prvu Jugoslaviju krparenjem sa Banovinama, sa sporazumima i drugim vlaškim meripetlijama. (Ova riječ "meripetlijama"nije najjasnija, mo)

Hrvati u Domovini i emigraciji počimaju izniva tražiti bratsku ruku, opraštati grijehe i učiti iz svoje vlastite propasti, iz svoje bijede i svoga poniženja. Od jednom su uskrsle knjige, novine, letke ali i dijalektika dinamita, koja dnevno dolazi do izražaja i u Domovini i u slobodnom svijetu zato, jer ta Jugoslavija

nema budućnosti, nema opstanka, nema uopće razloga za život, i svatko se trudi da zabije svoj klin u njen mrtvački sanduk.

Evolucija i revolucija, svatko na svome mjestu prema svojim idejama i mogućnostima, ali i jedno i drugo ide u rušenju Jugoslavije, i u izgradnji vlastite Hrvatske Države, demokratske Hrvatske Države za sve građana Hrvatske. Nema gorega slijepca od onoga koji neće da otvori oči. Zatvorenih očiju se može u tami ljepše sanjati, ali je mamurluk tim bolniji što se dulje držale oči zatvorene. Gledati otvorenim očima kao što to gleda Odpor na činjenice gdje je ujedno najljepši san. To su oni budni sanovi odgovornih muževa. Zato, istina, treba mnogo ljubavi za Hrvatsku, mnogo duhovne i duševne snage za pogledati u prošlost, ispraviti počinjene pogriješke i oplakati i priznati učinjene nepravde. Bilo bi glupo reći da nismo griješili, ali bi bilo samoubilački glupo pasti u neki kompleks krivnje, jer mi rata ni željeli ni pravili nismo. Nismo ni nametali taktike tabula rata iz ničije zemlje, ali kada je bilo potrebno i bili prisiljeni o događajima, morali smo prihvatiti komunističku taktiku, pa i njihove vlastite redove, kako bi se održali ne na vlasti, nego da ne budemo biološki istrijebljeni. Morali smo se braniti i pri tome smo griješili. Ako imadnemo snage da uvidimo i točno budemo znali razlikovati između tih pojmova, onda ćemo moći uzdići se iznad samih sebe i iz svojega pada crpiti snagu za dizanje, iz pogrešaka otvoriti tehničku školu, kako pogriješke i opet nebi ponovili.

Čuli jesmo da se povijest ponavlja. Lijepa je to fraza. Mogla bi se povijest ponoviti. Mogla bi se ponoviti, kako ne! Sa istim programima, sa istim ideologijama, pa čak sa vanjskim znakovima, tako bi izgledali, bili bi ono kao tisuću devet stotina četridesete godine, (1940) mi i svi drugi. Tako, teoretski, ponavljam teoretski, može se dogoditi da nakon jednog stanovitog vremenskog razdoblja i opet uskrsne među nama jedan novi Radić i bude propovijedao mirotvorsko držanje, kako ne. Ljudi su voljni slušati nešto ugodno, lijepo, plemenito. Može jednom doći do novog Ustaškog Pokreta, do novih Starčevića, Pavelića i Radića, pa i novog socijalnog pokreta koji će nas opet htijeti pokrenuti za neka nova socijalna prava. Može uskrsnuti i novi Matija Gubec nakon četiri stotine godina (400) mučeničke smrti. Mogu uskrsnuti i naši plemenitaši, naši Zrinjski i Frankopani, novi borbeni kanonisti. Da, to može doći i do novih vjerskih ratova, to stoji. Filozofija povijesti dokazuje takova nešto, ali zato trebaju stotine (100) godina da naši sanjari, naše babe vračarice u grobu dočekaju uslišenje tih slatkih snova.

Međutim politika nije ništa taktična nego dinamična pojava, a hrvatski narod je jedan živi organizam, jedna organska cjelina koju se ne smije upotrijebiti kao laboratorijske zečeve. Narod je tu. On živi, plodi se, umire, radi, pupi, kreće se, jednom riječu živi. Njemu trebaju zato žive solucije. I dans a ne sutra ili preksutra, jer on i danas živi, bori se i traži solucije za svoja riješenja, za svoje nemire. Te solucije su u nama samima. Mi smo dio svoga naroda. Naravno, ako ih budemo tražili, naći ćemo ih! Ako budemo zatvarali oči, sanjali o Deliriju Desetog Travnja kako je negda bilo lijepo, veselo, kako bi moglo biti a neće biti, jer vrijeme iđe i nosi svoje breme. Koji smo bili starci Desetog Travnja i zreli muževi, a danas smo s jednom ili obadvije noge u grobu. Koji smo bili mladunci, snažni, danas smo zreli, bojim se poneki i prezreo, sa svim pozetivnim i negativnim svojstvima, sa svim vrlinama i manama, sa praksom koja je uvijek bolna, sa znanjem koje treba ugraditi u naše nasljedstvo. U tom novom hrvatskom narodnom preporodu je mjesto svima nama: starima sa znajnjem, mladima sa snagom. Griješnicima sa

mogućnostima opraštanja, naraštajima budućnosti sa vedrinom bez kompleksa grijeha prošlosti.

Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško, partizansko, hrvatski rat među našim sinovima su IZDAJNICI HRVATSKE STVARI ! U Odporu ima ustaških zapovjednika, i ima sinova po kojega partizana i bivših partizana. I prije svega ima i onih koji prije, poslije i iznad svega žele stvoriti Hrvatsku Državu, gdje će oni, mladi reći, kako se treba voditi, a ne da im mi, nakon svega toga, još određujemo i to kako će oni živiti u buduće. Nije to bilo nikad sprovedivo, nije to nikada nitko uspio, pa nećemo ni mi! Treba graditi Hrvatsku Državu za našu djecu bez kompleksa krivnje i odgovornosti rata očeva! Odpor je zato pokret mladih ljudi koji žele u svoja jedra uhvatiti snagu vjetra hrvtaske povijesti, borba za slobodu prolivene krvi i izgubljenih NADA. Bit će to bolna operacija, jer će to biti ispit zrelosti, bit će proba neše ljubavi za Hrvatsku. U atomsko doba ne možemo propovijedati stare sisteme, ali da, stare vrline! I moramo misliti na onu Hrvatsku kakova će biti godine dvije tisuće (2000), kada mi stariji svi budemo u grobu. To smatramo planskim radom na dugi rok, kako sam napisao u jednoj od zadnjih OBRANA da u naša tradicionalna svojstva slobogrudnosti, borbenosti, duhovnog osvjedočenja, trebamo unijeti dozu racionalnosti, rada u ekipama, dozu dogmatizma, kolaboracije, kolektivne odgovornosti, kolektivnog rada, kolektivne politike svijesti, koja je nama Hrvatima skoro uvijek manjkala. Tako bi izgradili jednu političku doktrinu, koja može vrijediti jednako tisuću devet stotina šesdeset osme (1968) ali i godine dvije tisuće (2000), a to je: Uvijek sve bazirati na vjerskim zasadama, na onom nepromjenljivom, na ufanju u Boga Stvoritelja neba i zemlje, u svoj Hrvatski Narod, njegove vrline, negovu snagu, u razbor njegovih sinova, u njegov um, u njegovo hrvatsko mišljenje. Ako tako budemo radili, onda nas ni paklena sila ni snaga bilo kekove univerzalne ideje neće slomiti, nego ćemo kao jedan inteligentan, biološki zdrav, mentalno napredan i sposoban narod u svim prilikama znati izabrati jedan put, koji neće tjerati na vlast jedne a u šumu druge, nego na dijalog u Hrvatskom Državnom Saboru, gdje neka se kroje ideologije, zakoni, granice i prava građana Hrvatske.

A na nama, hrvatskim vojnicima, sada kao i navjeke neka ostane da budemo, ne straničari i da ne budemo nikada nosioci uzurpacije, vlasti, nego da budemo sluge svoje Domovine na granici Hrvatske Države. Tako nam Bog Pomogao!

Živio Hrvatski Narod!

Živjela Hrvatska Država!

General Drinjanin!

Prepisao sa Tonskog Zapisa Mile Boban, Otporaš

(Napomena: